

Lizette Risgaard Fælledparken – 1. maj 2011

Tak for velkomsten – og lad mig lige høre: Har I det godt?

Det forstår jeg – specielt på en så smuk dag – **1. maj** – en god dag til status på året der er gået, men også et kig ind i fremtiden.

”Det er og bliver umuligt at låne sig til velfærd!”

Det har vi hørt Lars Løkke sige igen og igen.

Det er hans måde at sige, at man ikke kan bruge penge, man ikke har.

Jeg synes, det er flot, at han har indset det.

Jeg vil gerne hjælpe ham med at færdiggøre pointen.

Regeringen kan ikke bruge penge, de allerede har brugt på skattelettelser.

Regeringen kan ikke bruge penge, de allerede har givet til bankerne og privathospitalerne.

Og regeringen kan ikke give et par gode år til mennesker, der har slidt hele livet, når pengene er givet ud til de rigeste.

Nej, man kan ikke låne sig til velfærd.

Vi kan ikke bruge penge, Lars Løkke og Pia Kjærsgaard allerede har brugt.

MEN... vi kan heller ikke spare og fyre os til velfærd!

Vi tror ikke på, at vi får mere velfærd, hvis der fyres flere pædagoger og sosu'ere

Vi tror ikke på, at discountaktivering eller en halvering af dagpengeperioden får folk i arbejde – det er jo jobbene, der mangler!

Og vi tror ikke på, at 95 pct. af en årgang får en ungdomsuddannelse, så længe regeringen ikke kan levere praktikpladser og uddannelsesgaranti til de unge!

Lad mig gi' jer et eksempel på regeringens sparestrategi:

Venstre havde for nylig en række annoncer i landets store aviser. I annoncen siger Lars Løkke: ”Dyr efterløn eller varig velfærd”

Vi skal vælge det ene frem for det andet, mener han.

Det giver ikke mening at vælge mellem efterløn og velfærd.

Efterløn **er** velfærd!

Jeg kan allerede sige, hvad der kommer til at stå i de næste tre annoncer fra Lars Løkke:

Dyr hjemmehjælp eller varig velfærd.

Dyr børnehave eller varig velfærd.

Dyrt uddannelsessystem eller varig velfærd.

Kære Venner!

Vi siger nej til regeringens sparevej!

Nej til flere forringelser!

Nej til flere arbejdsløse!

Og nej til at afskaffe efterlønnen!

163.000 danskere har ikke noget job at vågne op til i morgen.

De har fået fyresedlen. Måske fordi virksomheden har måttet lukke. Måske fordi der skulle spares. Alle har de deres historie at fortælle. Og alle har de noget tilfælles.

De har nemlig alle oplevet, hvor svært det er at finde job, som ikke er der.

De har alle fået halveret deres dagpengeperiode, som tvinger dem ud i et kapløb med tiden.

Og de har alle det til fælles, at de lige nu ender i et aktiveringscirkus – ”er du en ørn eller en blånæbet grib”?

Det hjælper ikke de mange arbejdsløse tilbage i arbejde.

Jeg har fået nok af aktiveringskurser, der agerer parkeringsplads for de arbejdsløse kolleger, og pengemaskine for udbyderne.

Det er ikke rimeligt over for de 163.000 danskere, der mangler et arbejde.

Nej, venner. Den tid man er arbejdsløs, skal bruges til reel opkvalificering og uddannelse, til reelt at blive rustet til tiden, når der kommer gang i væksten igen – til når der igen bliver brug for arbejdskraft.

For det er jo dét, der mangler – JOB!

Jeg husker tydeligt, da Inger Støjberg trådte til som beskæftigelsesminister.

Den dag havde hun lært, at uanset hvad hun blev spurgt om, så skulle hun bare blive ved med at gentage:

”En arbejdsløs er en arbejdsløs for meget”.

Det gjorde hun så. Igen og igen.

Men det må efterhånden være tydeligt for enhver, at regeringen hverken kan eller vil levere det, der skal til for at få folk tilbage i arbejde.

Regeringens dagsorden om at få flere i arbejde klinger både hult og falskt.

Vi har brug for en regering, der får hænderne op af lommerne. NU.

En regering, der non stop – 24 timer i døgnet – arbejder for nye job eller uddannelse til de 163.000 arbejdsløse kolleger..

Den borgerlige regerings politik har haft sin pris – og prisen har vores medlemmer måttet betale.

Det er måske svært for politikere, økonomer og eksperter at forstå, hvad arbejdsløshed betyder for en familie.

- Hvad det betyder, ikke at kunne forsørge sin familie.
- Hvad det betyder for børn, at der ikke er råd til fødselsdagsgaver, ferier eller nye fodboldstøvler.
- Hvad det betyder, at familier hver dag sættes på gaden og overlades til en dyster fremtid.

I LO-fagbevægelsen vil vi en anden vej.

Vi vil have folk tilbage i arbejde, så de føler, at de bidrager til samfundet.

Vi vil offentlige investeringer, så der skabes vækst og job.

Vi vil arbejdsvejen, hvor alle kan bidrage til at løfte de udfordringer, Danmark står overfor.

Og i den forbindelse er det også vigtigt at gøre noget ved udfordringen omkring social dumping.

Det er et stort problem, at den udenlandske arbejdskraft ikke arbejder på danske løn- og arbejdsvilkår – at vore overenskomster bliver underbudt. Vi byder kollegerne velkomne, uanset hvor de kommer fra – men de skal ikke arbejde på polske, ukrainske eller rumænske vilkår!

Og de skal organisere sig – så vi sammen kan sikre, at de grådige bag- eller mellemmand ikke får frit spil til at behandle dem nærmest som slaver – og myndighederne og arbejdsgiverne skal også spille med. Fagbevægelsen kan ikke ta' slæbet med social dumping alene.

Vi skal forpligte hinanden på, at vi vil værne om den danske model – i fællesskab og solidaritet.

Det er den vej, LO-fagbevægelsen vil!

Kære venner.

I har et valg. Inden længe skal vi igen til stemmeurnerne for at sætte vores kryds.

I LO er vi ikke i tvivl – der er to veje i dansk politik:

En rød blok som ønsker, at Danmark kommer ud af krisen via vækst og investeringer, og en blå blok der vil spare- og nedskæringsvejen.

LO-fagbevægelsen bakker op om løsninger, hvor vi arbejder os ud af krisen, og hvor regningen ikke tørres af på den almindelige lønmodtager.

Vi er parat til arbejdsvejen. Hele vejen.

LO-fagbevægelsen er sit ansvar bevidst.

LO-fagbevægelsen har forpligtet sig til at finde 15 milliarder kroner i en kommende trepartsaftale med en ny S-SF-regering.

Også selv om vi ved, det ikke er den nemmeste opgave. Vi ved, at der skal sluges en kamel eller to – at vi alle kommer til at ta' det sure med det søde.

Men vi tror ikke på, at Danmarks udfordringer løses ved skattelettelser, nulvækst og nedskæringer på uddannelse.

Vi tror på investeringer frem for nulvækst.

Vi tror på vækst frem for skattelettelser.

Og det betyder, at vi er nødt til at stille krav til hinanden.

Vi er nødt til at forpligte os på at hjælpes ad. Og det gør vi ved at bidrage – alle sammen!

Der skal sættes gang i væksten, der skal prioriteres og effektiviseres og vi skal uddanne os bedre.

Endelig skal vi – når de 163.000 der mangler et job, har fået et – også arbejde mere. Men først skal de, der mangler arbejde, ha' et – derefter skal vi arbejde mere.

Venner.

Endnu et år er gået og vi fejrer i dag arbejdernes internationale kampdag.

1. maj er for mig et symbol på fællesskab, solidaritet og kamp.

De kampe vi har taget.

De kampe vi skal tage, de kampe, som vi allerede er i gang med, dem der skal sikre, at det velfærdssamfund, vi sammen har kæmpet for, også vil være til stede i fremtiden.

I dag er ikke "bare" en almindelig 1. maj.

I dag er 1. maj mere en nogensinde en kampdag!

Vi kæmper for hinanden og med hinanden i en kamp mod borgerlige kræfter, som igen og igen har vist, at de ikke vil vores medlemmer det bedste.

Vi kæmper for vækst beskæftigelse og uddannelse.

Vi kæmper for lighed, fællesskab og solidaritet.

Fortsat rigtig god 1. maj!